

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ի ԼՐՈՒՄՆ ԺԱՄԱՆԱԿԻ

Երբ լըրանայ ժամանակն եւ կամ այլեւս մօտենայ
Վախճանը մեծ, ո՞վ կրնայ ենթակային մտփն մէջ
Մտնել, գիտնալ թէ որքա՛ն մըտածումներ խոցոտիչ
Մըտալկող խորհորդներ կը պեղեն լուռ՝ ա՛նդադար

Անոր ուղեղը անդեկ: Կը ծագի հարց՝ ի՞նչ ընել.
Ապաւինիլ արդ որո՞ւ. նետուիլ գրկին հաւատփո՞
Եւ կուրօրէն յանձնելի Աստուծոյ սուրբ՝ մե՛ծ գութին,
Թէ դիմադրել մինչեւ վերջ, յոխորտագին, անվեհեր,

Եւ սառնօրէն կորսելի անհաւատի վիհին մէջ.
Եւ կամ երբեք չը խորհիլ, չը չարչարուիլ թէ ո՞ւր գայն
Կ'առաջնորդէ կեանքը այս, ի՞նչ վիճակի մէջ, ու ե՞րբ.
Եւ հասնելով վախճանին՝ անէանալ ու դառնալ

Մթնոլորտին մէջ փռչի: Այլ որո՞ւ հոգ՝ վախճանն իր.
Թէ յետ այնու ո՞վ պիտի, եւ մինչեւ ե՞րբ երկիւղած՝
Յիշատակն իր պահպանէ: Ընտրանքներու կըրակին
Մէջ այրելու փոխարէն՝ աւելի հեշտ չէ՞ առանց

Վաճառաշահ ըլլալու, ամէն փափաք վանելով
Հըրաժարիլ աշխարհէն, երազներուն պարտադրե՛լ
Որ հետեւին մարմինին տըկարացած քայլերուն,
Ու յանձնելի հաւատփի ամենախնամ թելերուն:

ԱՆՆԵԼ